

POSTANOWIENIE

Dnia 26 marca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Igor Zgoliński

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 25 marca 2026 r.,
w sprawie **T. G.**,
skazanego z art. 178a § 1 k.k.,
kwestii dopuszczalności kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Bielsku – Białej
z dnia 16 października 2025 r., sygn. akt VII Ka 555/25,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Bielsku – Białej
z dnia 28 marca 2025 r., sygn. akt III K 676/24,
na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k.
i art. 637a k.p.k. w z w. z art. 637 § 1 k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.

postanowił:

- 1. pozostawić kasację bez rozpoznania;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Bielsku – Białej z dnia 28 marca 2025 r., sygn. III K 676/24, T.G. został uznany za winnego tego, że w dniu 5 stycznia 2024 r. w R., woj. [...], przy ul. [...], prowadził pojazd mechaniczny samochód R. o nr rejestracyjnych [...] w ruchu lądowym znajdując się w stanie nietrzeźwości z wynikiem: I próby o godz. 13:52 - 0,93 mg/1, II próby o godz. 13:53 - 0,98 mg/1, III

próby o godz. 14:23 - 0,89 mg/l, IV próby o godz. 14:53 - 0,83 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu na urządzeniu Alkometr A2.0 o nr [...], tj. przestępstwa z art 178a § 1 k.k., za które została wymierzona została kara 5 miesięcy ograniczenia wolności polegająca na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym; na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeczony został środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych przez okres 5 lat; na podstawie art. 63 § 4 kk na poczet tego środka karnego zaliczony został okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 5 stycznia 2024 r. do dnia 28 marca 2025 r.; na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzeczony został środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie 6.000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej oraz orzeczono w przedmiocie kosztów sądowych.

Od tego wyroku obrońca oskarżonego wywiódł apelację, w której zarzucił:

1. obrazę przepisów prawa procesowego mającą wpływ na treść orzeczenia, a to:
2. art. 4 k.p.k. w zw. 410 k.p.k. i 424 § 1 ust. 1 k.p.k. poprzez uwzględnienie przy wydawaniu wyroku jedynie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego,
3. art. 5 k.p.k. poprzez tłumaczenie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego oraz zaniechanie zastosowania zasady in dubio pro reo w odniesieniu do realiów niniejszej sprawy i osoby oskarżonego,
4. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez zastosowanie w ocenie całości zebranego materiału dowodowego oceny dowolnej, nie zaś postulowanej swobodnej oceny dowodów, szczególnie przejawiającej się w uznaniu, że wyjaśnienia oskarżonego nie posiadają waloru wiarygodności oraz nie korelują z innym zebrany w sprawie materiałami dowodowymi, co w konsekwencji doprowadziło do nieprawidłowych ustaleń faktycznych, szczególnie w odniesieniu do rozstrzygnięcia wszelkich wątpliwości pojawiających się w niniejszej sprawie, a dotyczących kwestii prowadzenia pojazdu mechanicznego po drodze publicznej oraz ilości stężenia alkoholu w organizmie oskarżonego wyłącznie na jego niekorzyść,

5. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, poprzez przyjęcie, że:
 1. oskarżony T.G. prowadził pojazd w ruchu lądowym znajdując się pod wpływem alkoholu w sytuacji, gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, a w szczególności wyjaśnienia oskarżonego, zeznania bezpośredniego świadka wydarzeń oraz okoliczności zachowania oskarżonego, w szczególności miejsce poruszania się pojazdu, prowadzi do odmiennego wniosku przejawiającego się w tym, że miejsce to nie należało do dróg publicznych, a oskarżony nie prowadził pojazdu w stanie po spożyciu alkoholu,
 2. wykonane pomiary i wyniki pochodzące z policyjnych urządzeń służących do pomiaru stężenia alkoholu w organizmie były miarodajne, a tym samym jednoznacznie rozstrzygnęły kwestię ilości spożytego przez oskarżonego alkoholu w momencie prowadzenia pojazdu.

W konsekwencji obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu, alternatywnie uchylenie wydanego wyroku i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przed sąd I instancji.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Bielsku – Białej z dnia 16 października 2025 r., sygn. VII Ka 555/25, zaskarżony wyrok został utrzymany w mocy.

Od tego wyroku obrońca skazanego wniósł kasację, zarzucając:

1. obrazę przepisu prawa materialnego, tj. art. 178a §1 k.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że czyn skazanego wyczerpuje ustawowe znamiona przestępstwa wskazanego powyżej, podczas gdy:
 1. prowadzenie pojazdu przez skazanego miało miejsce wyłącznie na terenie prywatnej posesji oraz drodze niepublicznej, niedostępnej dla ruchu powszechnego, na zamkniętym dla ruchu publicznego terenie,
 2. w miejscu, gdzie pojazd prowadził skazany brak było jakiegokolwiek ruchu lądowego w rozumieniu przepisów prawa i utrwalonego orzecznictwa,

3. sąd błędnie przyjął, że jakiegokolwiek przemieszczenie pojazdu na gruncie prywatnym wyczerpuje znamiona „ruchu lądowego”,
4. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a to art. 4 k.p.k. w zw. 410 k.p.k. poprzez niewydanie wyroku na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych na rozprawie głównej, w szczególności oparciu ustaleń faktycznych na częściowym, wzajemnie się wykluczającym materiale dowodowym, przy jednoczesnym pominięciu dowodów korzystnych dla oskarżonego, w szczególności samych wyjaśnień oskarżonego, zeznań jedyne go bezpośredniego świadka D.K., nagrania monitoringu ze sklepu [...], a także zeznań policjantów oraz ich notatek policyjnych, którzy nie stwierdzili, aby skazany kierował na drodze publicznej pojazdem, nadto aby był pod wpływem alkoholu, przy jednoczesnym oparciu ustaleń faktycznych wyłącznie na zeznaniach świadków niebędących bezpośrednimi świadkami zdarzenia, co doprowadziło do rażących naruszeń i uniemożliwiło dokonanie prawidłowych ustaleń faktycznych,
5. obrazę przepisu postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a to art. 7 w zw. z art. 4 k.p.k. poprzez przekroczenie swobodnej oceny dowodów całości zebranego w sprawie materiału dowodowego i zastosowaniu wyłącznie oceny dowolnej - które to naruszenie skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyrokowania i mającym istotny wpływ na jego treść w zakresie ustaleń dotyczących przyjęcia, iż skazany kierował pojazdem w ruchu lądowym, a polegającym w szczególności na:
 1. odmówieniu wiarygodności zeznaniom świadka D.K. oraz wyjaśnieniom oskarżonego,
 2. przyjęciu za wiarygodne zeznań świadków, którzy nie byli bezpośrednimi uczestnikami i obserwatorami zdarzenia,
 3. całkowitym pominięciu realiów miejsca zdarzenia, a to zalesienia, drogi szutrowej, braku wyznaczonej drogi publicznej oraz charakteru prawnego nieruchomości, po której poruszał się skazany,
 4. oparciu ustaleń wyłącznie na założeniach i domniemaniach, a nie dowodach,
5. obrazę przepisu postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a to art. 5 § 2 k.p.k. poprzez zaniechanie zastosowania w niniejszej sprawie jednej z

podstawowych reguł procesu karnego - zasady in dubio pro reo i tłumaczenie niedających się usunąć wątpliwości wyłącznie na niekorzyść oskarżonego.

W konsekwencji obrońca skazanego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie T.G. od popełnienia zarzucanego mu czynu, z uwagi na fakt, iż skazanie należy uznać za oczywiście niesłuszne, ewentualnie uchylenie w całości powyższego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Bielsku-Białej.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator zawniósł o pozostawienie kasacji bez rozpoznania, wobec faktu, że jest niedopuszczalna z mocy ustawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Trafne było stanowisko wyrażone przez prokuratora w pisemnej replice na kasację co do istnienia przesłanki obligującej pozostawienie tego środka zaskarżenia bez rozpoznania, stosownie do treści art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. i art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 523 § 2 k.p.k., jako niedopuszczalnego z mocy ustawy. Wniesienie przez stronę kasacji na korzyść jest możliwe jedynie w wypadkach określonych w art. 523 § 2 k.p.k., limitowanych charakterem czynu oraz rodzajem orzeczonej kary. W tej kategorii mieści się skazanie oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Zatem a contrario ustawodawca przesądził, że wniesienie kasacji na korzyść oskarżonego jest niedopuszczalne, jeżeli nie wymierzono mu kary pozbawienia wolności o bezwzględnym charakterze. Ograniczenie powyższe doznaje włączeń w postaci dwóch ściśle zdefiniowanych wyjątków: wniesienia kasacji w trybie art. 521 k.p.k., wniesienia kasacji z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. (art. 523 § 4 pkt 1 i 2 k.p.k.).

Odnosząc powyższe do realiów niniejszej sprawy należy wskazać, że wobec skazanego T.G. orzeczona została prawomocnie kara 5 miesięcy ograniczenia wolności, polegająca na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele

społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym. Kasację wywiódł obrońca skazanego, który nie sformułował zarzutu wystąpienia uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. W takiej sytuacji wniesienie kasacji przez stronę było niedopuszczalne. Powinno to skutkować wydaniem przez prezesa sądu odwoławczego zarządzenia o odmowie jej przyjęcia. Skoro to jednak nie nastąpiło, należało przyjętą kasację pozostawić bez rozpoznania.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono po myśli art. 637a k.p.k. w zw. z art. 637 § 1 k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.

[WB]

[r.g.]